

Time for love

14 วัน
ฉันรักเธอ

อสิลาศร

Time for love

14 วัน
ฉันรักเธอ

อสิลศร

14 วันฉันรักเธอ

แต่งโดย อธิสรพร

เลขมาตรฐานสากลหนังสือ ISBN 978-616-240-084-1

ราคา 209 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร	อนุชา กอนจิตวิวัฒน์
บรรณาธิการ	ธัญวสนีย์ กอนจิตวิวัฒน์
ผู้ช่วยบรรณาธิการ	สาโรจน์ มาตธิญ, ฐิติพร ติยาภัก
กองบรรณาธิการ	Green mind Team
พิสูจน์อักษร	LWCs ศูนย์ห้อง, กอนกุล ธีรชัย
ออกแบบปก	golf
ออกแบบรูปเล่ม	บรรณพร ตีระสุวรรณ
พิมพ์ที่	ออฟเซต กรีนมินด์

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์กรีนมายด์

เลขที่ 1/554 ถนนราชดำเนิน กรุงเทพมหานคร 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

<http://www.greenmindbook.com>

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

จัดทำภายใต้การดูแลโดย

กรีนมายด์ บุ๊คส์

เลขที่ 1/554 ถนนราชดำเนิน กรุงเทพมหานคร 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

สั่งซื้อ สปรินท์สตาปกรายได้ ด้วยการชำระเงิน สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่

โทร. 08-1423-5373

พจนานุกรม

กรีนมายด์ออนไลน์
www.greenread.com

คำนำ

มีใครหลายคนกล่าวว่า 'ความรักต้องใช้เวลาในการบ่มเพาะ' แต่นิยายเรื่องนี้จะทำให้ผู้อ่านได้เรียนรู้ว่า จริง ๆ แล้ว ความรักสามารถเกิดขึ้นได้ในช่วงเวลาอันรวดเร็ว ขอเพียงกล้าเปิดใจที่จะรักเช่นเดียวกับซีโอและอังศุมาลินทุกอย่างก็จะมีค่าว่าเป็นไปไม่ได้อีกต่อไป

ตัวละครหลักในเรื่องใช้เวลาช่วงสิบสี่วันที่ได้ใกล้ชิดกัน ในการเรียนรู้นิสัยใจคอและมุมมองความคิดของกันและกัน จนทำให้คนที่คิดว่าจะไม่กล้าที่จะรักใคร่อย่างอังศุมาลินเปลี่ยนความคิด และทัศนคติที่มีต่อซีโอไปอย่างช้าๆ จนในท้ายที่สุดทั้งสองก็หลงรักกันและกัน จนไม่อาจซ่อนความรู้สึกเหล่านั้นกลับคืนมาได้

เรื่องนี้เป็นอีกเรื่องที่คุณเขียนไม่คิดว่า จะต้องใช้เวลาเขียนมากกว่าที่เคยประมาณไว้ และในระหว่างที่เขียนก็ดูเหมือนจะมีอุปสรรคหลายอย่าง แต่ในที่สุด '14 วัน ฉันรักเธอ' ก็จบลงด้วยดี ซึ่งต้องขอขอบคุณทางสำนักพิมพ์ที่เป็นที่ปรึกษาและให้คำแนะนำ จนนิยายเรื่องนี้สำเร็จออกมาเป็นรูปเล่ม ขอขอบคุณครอบครัวที่เป็นแรงผลักดันในยามที่รู้สึกท้อ ที่สำคัญขอขอบคุณท่านผู้อ่าน ที่ให้โอกาสในการเลือกหนังสือเล่มนี้มาอ่านด้วยค่ะ

หวังว่านิยายเรื่องนี้จะทำให้ทุกท่านที่ได้อ่านมีความสุข และสนุกไปกับทุกเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับทุกตัวละครนะคะ

ด้วยรักและขอบคุณจากใจ

อลิสรดา

14 วันฉัตรรักเธอ

Copyright © 2014

เจ้าสาวร้างรัก

ดัลลิน สาธารณรัฐไอริแลนด์

เมืองดัลลินในช่วงนี้มีฝนตกปรอยๆ แทบจะทุกวัน อากาศชื้นๆ เย็นๆ แบบนี้ ทำให้ตนส่วนหนึ่งก็เกียจตื่นเช้า แต่คนที่รักการทำงานเป็นชีวิตจิตใจอย่าง 'อังศุมาลิน' หรือ 'ฉันนี่' หญิงสาววัยยี่สิบหกปีกลับกระปรีกระเป่าสไลซ์ขัดกับบรรยากาศที่ชวน่วงนอนนี้อย่างสิ้นเชิง

อังศุมาลินจบการศึกษาระดับปริญญาตรี และปริญญาโทมาจากมหาวิทยาลัยชื่อดังในดับลิน ตอนนี้ก็กำลังทำงานในบริษัทโฆษณาแห่งหนึ่ง หญิงสาวชอบทำงานที่ต้องพบปะผู้คนมากมาย เธอขี้มกแง อัยยาศัยดีจึงเข้ากับผู้ร่วมงานในทุกระดับได้ไม่ยาก แม้ว่าจะเป็นชาวเอเชียเพียงคนเดียวที่ทำงานอยู่ในบริษัทนี้ก็ตาม

ทว่าวันนี้ ที่หญิงสาวตื่นแต่เช้าด้วยอาการรำเรงนั้น ไม่ใช่เพราะเธอจะ

ไปทำงานที่ตัวเองรัก แต่เธอกำลังจะไปถ่ายภาพฟรีเวดดิ้งที่สตูดิโอแห่งหนึ่ง เพื่อเตรียมไว้สำหรับงานแต่งงานระหว่างเธอกับ 'สเตฟาน เบอร์ดัน' ชายคนรักที่คบหาอยู่กันมาตั้งแต่ตอนที่มาศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี แล้วที่สำคัญทั้งคู่ก็กำลังจะแต่งงานกันใหม่อีกไม่กี่อาทิตย์ข้างหน้า

ทุกวันนี้ชีวิตของอังศุมาลินจึงเหมือนแก้วน้ำที่ถูกเติมจนเต็ม หญิงสาวเข้าบ้านหลังเล็กๆ อยู่กับคนรัก มีงานและเจ้านายที่ดี ที่สำคัญเธอมีคนรักที่แสนจะเอาอกเอาใจสารพัดอย่างสเตฟาน ตอนนี้ถ้าใครมาถามว่าเธอฝันอยากจะได้อะไรอีก อังศุมาลินคงตอบได้ในทันทีว่า เธอพอใจและเป็นสุขแล้วกับทุกสิ่งที่มี และเป็นอยู่

ใครหลายคนอาจจะจินตนาการในความโชดดีของเธอ แต่อังศุมาลินไม่เคยคิดแบบนั้น เธออาจดีใจที่ตัวเองมีความสุข แต่ก็ยังเป็นเพียงสุขที่มีอยู่น้อยนิด เมื่อเทียบกับสิ่งที่เธอต้องเผชิญมาตลอดตั้งแต่จำความได้ เพราะพ่อกับแม่ของ อังศุมาลินตายจากไปตั้งแต่เธอยังแบเบาะ ทำให้เธอต้องกลายเป็นเด็กกำพร้า ทว่าหญิงสาวก็ยังโชคดีอยู่บ้าง ที่ได้ทุนเรียนฟรีจากทางรัฐบาลจนจบมัธยมปลาย

ระหว่างนั้นอังศุมาลินก็ต้องทำงานทุกอย่าง ตั้งแต่เด็กล้างจานในร้านอาหาร เล็กเสิร์ฟ ไปจนกระทั่งแม่ค้าที่ขายของตามตลาดนัดในวันหยุด อะไรที่เรียกว่าทำแล้วได้เงิน อังศุมาลินไม่เคยเกี่ยง เพราะเธอรู้ว่าตัวเองไม่สามารถพึ่งใครได้ แล้วผลจากความตั้งใจและมุ่งมั่นในการเรียน อังศุมาลินก็ได้ทุนเรียนต่อปริญญาตรีและโทที่ฮาร์วาร์ด แต่เธอก็ได้เพียงแต่ค่าเทอมในระหว่างที่กำลังเรียนอยู่ แต่เมื่อจบก็ต้องหาเงินมาผ่อนใช้ทุนนั้น เพื่อเอาไว้ให้ทุนต่อไปใช้ต่อ ส่วนค่าใช้จ่ายอื่นๆ หญิงสาวต้องหามาจ่ายเองซึ่งเธอก็ใช้ชีวิตเดิมเหมือนตอนที่อยู่เมืองไทย นั่นก็คือการทำงานไปด้วยในระหว่างเรียน

พอย้อนไปคิดถึงเหตุการณ์ในอดีต อังศุมาลินก็อดที่จะเศร้าไม่ได้ หากวันนี้พ่อกับแม่ของเธอมาเห็นว่าลูกสาวของท่านเข้มแข็ง และสามารถยืนด้วยขาของตัวเองได้แบบนี้ พวกท่านคงจะวางใจและมีความสุขเหมือนอย่างเธอแน่ๆ จากการที่ต้องดิ้นรนมาตลอด ทำให้หญิงสาวรู้ว่าความอ่อนแอไม่ได้ช่วยให้อะไรดีขึ้น

เวลาเจออุปสรรค อังศุมาลินจึงพยายามยิ้มให้กับมัน แล้วบอกตัวเองว่าต้องเดินหน้าต่อไป

ในระหว่างที่อังศุมาลินกำลังยืนมองสายฝนที่โปรยปรายลงมาผ่านทพหน้าต่างกระจกตรงห้องรับแขก เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น หญิงสาวที่ถูกดึงออกจากห้วงคิดของตนเอง รีบเดินไปรับโทรศัพท์ทันที เพราะมั่นใจว่าคนโทรมาน่าจะเป็นคนที่เธอรอคอยอยู่

“สวัสดิ์จ๊ะ...ฉันนี่ที่รักเป็นไบบ้าง” คนปลายสายไม่ใช่คนที่เธอรอ แต่หญิงสาวก็ตั้งใจ เมื่อได้รู้ว่าคนที่โทรมาเป็นเพื่อนสนิทของเธอ

“ไวน์...โทรมาแต่เช้าเลยนะ คิดถึงหรือไม่ว่าง” อังศุมาลินถามยิ้มๆ ขณะเดินวนเวียนตามนั่งโซฟา

“แหม...แม่คุณ ดันก็โทรมาเวลาที่ประจำ เซ็กซี่ไรกัน” ปานชิวา หรือ ‘ไวน์’ เป็นเพื่อนของอังศุมาลินมาตั้งแต่สมัยประถม ทั้งสองเรียนโรงเรียนเดียวกัน ห้องเดียวกันตลอด ก่อนที่จะแยกย้ายกันไปเรียนคนละประเทศ เมื่อเข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย ทว่าความเป็นเพื่อนของสองสาวก็ดูเหมือนจะมากขึ้นเรื่อยๆ แม้ว่าจะอยู่ห่างกันแค่ไหน ทั้งสองก็ยังยกหูโทรหากันและไปมาหาสู่กันเสมอ

“แล้วนี่ไม่ไปทำงานหรือ จะเก๋ไ่มองแล้วนะ” อังศุมาลินเหล่ตมองนาฬิกาบนผนังห้องรับแขก และคาดเดาเวลาในประเทศที่เพื่อนอยู่ ขณะเอ่ยถามถึงความ เป็นไปของเพื่อน

“ทำดี กำลังขับรถไปทำงานอยู่เนี่ย แต่เบื่อบ่อยโทรมาเม้าซ์ก่อน”

“เฮ้อ...เค้ารณรงค์ปาวๆ ว่า ขับห้ามโทรไมใช่หรือจ๊ะ คุณปานชิวาวาย เตียวก็โดนจับหรือ?”

“เฮ้ย! แก นั่นมันตายแล้วมั้ง...ฉันชื่อปานชิวาเฉยๆ ยะ อีกอย่างนะ ดันก็ใส่สมอลส์ทอลส์อยู่ ค่ำจางไม่จับหรือหรอ?” ปานชิวาเอ่ยมาตามสาย เมื่อถูกเพื่อนสาวแซว ก่อนจะเริ่มเล่าเรื่องของตัวเองให้ฟังบ้าง

“แก ตอนนี้นะงานที่ออฟฟิศฉันยุ่งวายมาก ต้องตามสัมภาษณ์หนุ่มๆ

เต็มเลยแก ฉันทะเห็นแล้วใจจะสลายเลยอะ แต่ละคนมาดแมนแฮนด์ซั่มสุด ๆ เห็น
ป๊อบยกใจให้ป๊อบเลย”

“ก็สอยมาซักคนสิ แกจะได้ไม่ฟุ้งซ่าน แล้วมาคอยถามฉันทว่า ‘เมื่อไหร่
คู่แท้ฉันทจะมากลิตซั่มที่ ไบร่’”

“แหม...มันสอยกันง่าย ๆ ที่ไหน ผู้ชายนะยะ ไม่ใช่มะม่วงอกร่อง เธออะ!
คนที่สอยมาได้แล้วย่างคุณนายชั้นนี้ก็พูดได้สิ แหมที่สอยมาได้ก็น่า...ฮิๆ”

“ก็น่าอะไร แกเนียพูดจาไม่อายปากเลยนะ ตามก” อังศุมาลินคุ้ยคุ้ยฝ่าย
เพื่อทดสอบความเขิน ตอนนี้อยู่ในสวาทำตัวรากับอาจารย์ที่กำลังคุ้ยคุ้ยศึกษาเข้ามั่ว
หึ่งที่ความจริงกำลังกลั่นขำมากกว่า แต่ที่พยายามเก็บเสียงคุ้ยก็แค่อยากแกล้ง
เท่านั้น

“อายเออะไรเล่า โต ๆ กันแล้ว ทำเป็นอินโนเซนส์ไปได้แกเนีย เตียว
พอเข้าหอก็รู้เองแหละว่าน่า...อะไร”

“บ้า!”

ปานชีวาชอบพูดเล่นแบบนี้เสมอจนอังศุมาลินอ่อนใจ และอดแปลกใจ
ไม่ได้ว่าทำไมจนปานนี้เพื่อนรักของเธอยังตรอมตัวเป็นโสดได้ ทั้งที่เวลาพูดเรื่อง
รัก ๆ โกร ๆ ปานชีวาจะทำเหมือนตัวเองเป็นกูรูเรื่องความรักขึ้นมาทันที จน
บางครั้งดูเหมือนปานชีวาจะลืมไปเลยว่าตัวเองเป็น ‘ผู้หญิง’

แต่พอนึกถึงอาชีพของเพื่อนขึ้นมา อังศุมาลินก็เริ่มถึงบางอ้อว่า ทำไม
ปานชีวาจึงมีนิสัยอย่างนี้ นั่นอาจเพราะเพื่อนของเธอเป็นดอลลิมนิสต์ ถึงได้กล้า
พูดอะไรเขี้ยว ๆ ออกมาได้แบบไม่ละอายเขิน ซึ่งนั่นอาจจะเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งของ
คนที่ทำงานด้านนี้ก็เป็นได้

“เลิกแซวก็ได้ วันนี้แกต้องไปถ่ายพรีเวดดิ้งซะม๊ยะ อย่าลืมบอกช่างแต่งหน้า
ทำผมนะว่าเอาให้เวดสุด ๆ เลย” ปานชีวาหยุดพูดนิดหนึ่ง ก่อนจะเอ่ยต่อด้วยเสียง
กลั้วหัวเราะ

“เพราะถ้าสเกฟานสุดเลิฟของฉันทมาเห็นหน้าแกตอนไม่แต่งหน้า อาจจะ
หมดอารมณ์ที่อยากจะก๊วกกิกกับแกไปเลยก็ได้ ฮิๆ”

ปานชิวาพูดไปอย่างนั้นเอง เพราะความจริงอังศุมาลินเป็นคนหน้าตาดี คนหนึ่ง และต่อให้ไม่แต่งหน้า เพื่อบริษัทก็ยังดูดีไปหมดทุกส่วน ไม่ว่าจะเป็นใบ หน้าเรียวยาวรูปไข่ที่เข้ากับดวงตากลมโตสดใสราวกับลูกปัด ล้อมกรอบด้วยผมสี น้ำตาลอ่อนที่ยามต้องแสงแดดจะกลายเป็นประกายสีทอง นี่ยังไม่รวมจมูกโด่ง รินนิดๆ ที่เข้ากับริมฝีปากบางรูปกระชับที่เป็นสิริมงคลเรื่องอย่างคนสุขภาพดี สรูป แล้วคำจำกัดความของอังศุมาลินในสายตาของคน จึงไม่ต่างกันนัก นั่นคือ... อังศุมาลินสวยเหมือนนางฟ้าในเทพนิยาย และเพราะอย่างนั้นปานชิวาจึงทั้งรัก และห่วงเพื่อนคนนี้อย่างที่สุด

หลังจากคุยกันต่ออีกรูหนึ่งแล้ว ปานชิวาก็ขอลาหายไปก่อน ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกันกับที่เสียงกริ่งที่หน้าประตูบ้านดังขึ้นพอดี อังศุมาลินจึงวางโทรศัพท์ลงที่เดิมแล้วเดินตรงไปที่ประตูบ้าน พลางมองผ่านช่องตาแมวออกไป เมื่อเห็นว่าเป็นใครก็รีบเปิดต้อนรับ

"กลับมาแล้วจะ ทัก" สเตฟานเฮียขึ้นเป็นภาษาอังกฤษพร้อมรอยยิ้มแฉ่ง ขณะโน้มใบหน้าลงมาหอมแก้มคนรักเบาๆ

"คุณเพิ่งกลับมาหรือนี่ มานั่งพักก่อนนะจะ เตียวซันนี่ไปเอาน้ำมาให้ หญิงสาวตอบกลับเป็นภาษาอังกฤษอย่างคล่องแคล่วชัดถ้อยชัดคำไม่ต่างจากเจ้าของภาษา ก่อนจะเดินลิ่วๆ ไปรินน้ำในเหยือกที่แช่ไว้ในตู้เย็นมาให้อีกฝ่าย ดับกระหาย

"ขอบคุณนะต๊วบ ทัก" สเตฟานรับน้ำมาดื่ม พลางจั่วจั่วคนรักมาอยู่ในอ้อมแขน แล้ววิ่งเชอให้มันลงบนตักเขา

อังศุมาลินลูบใบหน้าคมสันเบาๆ แล้วจ้องมองด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความห่วงใย ดูสิ...ตอนนี้ใบหน้าเขาซูบเซียวลงตั้งเยอะ ทำทนายเจ้านายเขาต้องใช้งานคนรักของเขามากเกินไปแล้ว นี่ถ้าทุกอย่างลงตัว เธอคงขอให้สเตฟานพักผ่อนในที่ไกลๆ น้อยลงเพราะเขายังคงสับสนเขาแล้ว ที่ต้องตะลอนๆ เดินทางไปทำงานไกลบ้าน จนไม่มีเวลาได้พักผ่อนแบบนี้

"งานหนักหรอคะ คุณดูไม่สดชื่นเลย"

"เอ่อ...ก็เหนื่อยจะ ผมขอโทษนะที่ต้องไปทำงานที่ลิสบอนตั้งหลายวัน
ปล่อยให้คุณนอนเหงาคนเดียว"

"ไม่เป็นไรหรอกนะ ฉันรู้ว่าคุณกำลังทำงานเพื่อหาเงินสร้างครอบครัว
ของเรา" อังศุมาลินรับรู้ว่าแต่แรกแล้วว่า สเตฟานเป็นช่างภาพฝีมือดี เขาจึงมี
งานค่อนข้างเยอะ อีกทั้งยังเดินทางไปทั่วไอร์แลนด์เพื่อถ่ายภาพ แต่ด้วยความ
เสมอต้นเสมอปลายของเขา ทำให้อังศุมาลินไวใจและไม่เคยก้าวร้าวเรื่องงาน
เพราะเธอเชื่อว่า...ความรักจะมั่นคงยั่งยืนได้ ต้องมีความเชื่อใจเป็นพื้นฐาน

ทว่าสเตฟานก็พยายามหาเวลาให้อังศุมาลินเสมอ ทั้งสองยังคงไปเดิน
ห้าง ดูหนัง ดินเนอร์มีค่าได้แสงเทียนด้วยกัน ตามแต่ที่ฝ่ายชายจะมีเวลาว่าง
แล้วที่สำคัญเขาไม่เคยล่วงเกินเธอเลย ซึ่งตรงจุดนี้เองที่ทำให้หญิงสาวรู้สึก
ว่าตัวเองช่างเป็นผู้หญิงที่น่าอิจฉาเหลือเกิน ใครต่อใครคงอิจฉาเธอเหลือ ที่มิใช่ชาย
ดีๆ อย่างสเตฟานมาอยู่เคียงข้าง และจากที่คบกันมาหลายปี เขาทำให้เธอรู้สึก
ว่าตัวเองกลายเป็นเจ้าหญิงน้อยๆ ที่จะมีเขาเป็นองครักษ์ และคอยปกป้องดูแล
เธอจากทุกๆ อย่างที่จะผ่านเข้ามาในชีวิต โดยหาไม่รู้ว่าคุณคิดเหล่านั้น ทำให้
อังศุมาลินมองข้ามหลายสิ่งหลายอย่างไปโดยไม่ได้อึ้ง...

"ผมตั้งใจที่คุณเข้าใจ เดี๋ยวผมขอไปอาบน้ำก่อนนะ เราจะได้ไปพักผ่อน
กันเลย" สเตฟานจูบลงที่โหนกของदनรักเบาๆ อย่างทะนุถนอมแล้วผละจากไป

ทันทีที่พ้นจากสายตาของदनรัก สเตฟานก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่อย่าง
โล่งอกสุดๆ ในตอนนี้เขาไม่รู้ว่าตัวเองควรจะทำอย่างไรดีแล้ว เขารักอังศุมาลิน
และต้องการแต่งงานกับเธอ แต่เขาจะอยู่ในสภาวะอย่างนี้ไปได้นานแค่ไหนกัน
แต่ในเมื่อเขามาไกลขนาดนี้ มันก็คงยากที่จะถอยหลังเหมือนกัน แล้วในเมื่อเขา
เปลี่ยนตัวเองไม่ได้ เขาก็จะต้องทำในสิ่งที่อังศุมาลินเกลียดที่สุด

ระหว่างนั้นอังศุมาลินใช้โอกาสที่दनรักไปอาบน้ำแต่งตัว เดินเข้าไปใน
ครัว ลงมือทำแซนด์วิชทูน่าอย่างคล่องแคล่ว เพราะเธอว่าदनรักของเธอคงยัง
ไม่ได้ทานอะไรมา หลังจากงุ่นงายอยู่กับการชงชาและทำแซนด์วิชราวๆ ยี่สิบนาที

อังศุมาลินก็เริ่มจัดเตรียมทุกอย่างลงกล่อง แต่แล้วก็ต้องสะดุ้งเมื่อถูกกอดจากทางด้านหลัง

“ทำอะไรเธอจะ น้าทานจังเลย” สเตฟานพูดเสียงหวาน และพยายามซ่อนความกังวลที่เกิดขึ้นตั้งแต่มีขับริมมาไม่ถึงที่บ้านไว้ในใจ

“แซนตีวิชกับซาตะ เพื่อว่าคุณจะหิว แล้วนี่ก่อนออกมาจากที่โน้น ทานอะไรมาหรือยังคะ”

“ยังจะ...ผมคิดถึงคุณเลยรีบกลับ เพราะกลัวว่าจะมีหนุ่ม ๆ แฉน้ามาขายขนมจีบคุณนะ” สเตฟานแซว พลางเอื้อมมือไปหยิบแซนตีวิชมากิน

“คนมีเจ้าของแล้ว ใครจะกล้าละ” หญิงสาวฉามกลับยิ้มๆ ด้วยความอึดเอมใจ

“ดีแล้วอย่ามีเลย เพราะถ้ามีผมคงทำงานแบบไม่เป็นสุขแน่” ชายหนุ่มเดินอ้อมมาพิงเคาน์เตอร์ พลางบิบบมูกเล็กน้อยมันเขี้ยว

“ต้า...สายแล้ว เราไปกันเลยดีกว่า ซันนี่ไม่อยากไปสาย” อังศุมาลินใช้นิ้วแตะเบาๆ ลงบนหน้าปัดนาฬิกาข้อมือของตน พลางออกคำสั่งราวกับตัวเธอเป็นเจ้านายของเขา

“ช่วยยกของกินไปด้วยนะคะคุณผู้ชาย เตียวคุณผู้หญิงจะไปเอากระเป๋าก่อน”

“เชิญครับ คุณผู้หญิง” ชายหนุ่มตอบด้วยรอยยิ้มขี้เล่น ก่อนจะรีบทำตามคำสั่งของแฟนสาวทันที

รถบีเอ็มดับเบิลยูคันสวยเคลื่อนออกจากบ้านหลังน้อย มุ่งหน้าสู่ถนนสายหลักของดับลิน อันเป็นที่ตั้งของสตูดิโอชื่อดัง ซึ่งเพื่อนของสเตฟานทำงานอยู่ระหว่างเดินทาง อังศุมาลินป้อนแซนตีวิชให้ตนรัก พร้อมกับชวนคุยถึงเรื่องที่เขาไปทำงานที่ลิสเบิร์น แต่ดูเหมือนว่าอีกฝ่ายจะไม่ค่อยอยากพูดถึงเรื่องนี้เท่าไร เพราะชายหนุ่มตอบบ้าง ไม่ตอบบ้าง บ้างก็ทักเหม่อๆ ราวกับไม่ได้ฟังที่เธอพูดก็มี

“งานที่ลิสเบิร์นไม่สนุกหรอกนะ ทำไมคุณดู...ไม่ค่อยอยากพูดถึงเลย”

หญิงสาวเอ่ยถามขึ้นมา โดยไม่รู้ว่าคำตอบมันไม่ใช่ไม่สนุก แต่สเทพานไม่อยากจะเอ่ยถึงมันมากกว่า และเขาก็ส่ายคิ้วหน้าซำออกมาก็เดียว เมื่อหญิงสาวที่นั่นหน้าสวยอยู่ข้างๆ เอ่ยถึงใครบางคนขึ้นมา

"เทพเองก็ลาพักร้อนไปเที่ยวลิสเบิรน์เหมือนกันนะละ สงสัยจะไปกับแฟน เพราะเมื่อวานฉันนี่เจอเลขที่แผ่นก หน้าบานเป็นกระดังเลย"

พอเห็นคนรักสำคัญ อังศุมาลินก็รีบส่งทิชชูไปให้ และเข้าใจไปว่าท่าทางเขาจะหิวมาก จนเผลอตื้มขาเร็วๆ โดยไม่ทันระวัง

"ค่อยๆ ตื้มสิละ ไม่ต้องรีบ เอาแซนดวิชอีกมัย"

"เอ่อ...อืมแล้วจ๊ะ" สเทพานหันมามิ้มเหยงๆ ให้ชายหนุ่มวางกระตักทรวงบอกลงข้างตัว พยายามจ้องมองถนนข้างหน้าหนึ่งๆ โดยไม่หันมาสบตาอีกฝ่าย ด้วยกลัวว่า คนรักจะเห็นความกังวลในแวตตาของเขา พอปล่อยให้เวลาผ่านไปสักพัก เขาก็เหล่ไปมองคนข้างๆ แถวหนึ่งด้วยความกังวล

อังศุมาลินเอนหลังพิงกับเบาะอย่างเริ่บๆ แล้วทอดสายตาดออกไปด้านนอกกรด เพราะโดยปกติแล้วเธอจะไม่ค่อยชวนสเทพานคุยในขณะที่ขับรถ เนื่องจากอยากให้เขามีสมาธิในการขับรถมากกว่า ซึ่งมันก็ดีต่อตัวของคนขับมากๆ เนื่องจากตอนนี้เขายังไม่พร้อมที่จะคุยหรือสบตาที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรัก และความเชื่อใจของอังศุมาลิน

"ที่รัก คุณโกรธผมหรือ" ชายหนุ่มถามอย่างร้อนตัว "ไม่รู้ทำไมเขาดังไม่ชอบบรรยากาศเริ่บๆ แบบนี้เลย ทั้งที่อังศุมาลินก็มักจะเริ่บๆ แบบนี้ทุกครั้งเมื่อนั่งอยู่ในรถ

"ไม่นี่ละ ฉันนี่จะโกรธคุณทำไม ฉันนี่เอนค่างหากที่ไปถามอะไรก็ไม่ว่างานของลุงตงหนักมากนะละ เพราะปกติคุณไม่เคยทำหน้าที่เริ่บๆ แบบนี้เลย เติบเราฟังเพลงกันดีกว่าละ คุณจะได้หายเริ่บๆ"

อังศุมาลินเอื้อมมือไปเปิดเครื่องเสียงภายในรถ เพลงสากลดลออกมาเบาๆ ทำให้หญิงสาวนั้นฟังไปเริ่บๆ แต่พอดีเจเปิดเพลงของคาราซ็อดังคนหนึ่งขึ้นมา หญิงสาวก็ร้องตามไปด้วยอย่างมีความสุข พลางนึกไปถึงใบหน้าของคาราซ็อดังใจ

คนแคนาตาอย่าง ‘ซีโอ วัลลอคส์’ คารานายแบบหนุ่มที่เธอชอบ และติดตามผลงานเขามาหลายปีแล้ว

ทว่านอกจากการเป็นคารานายแบบแล้ว ‘ซีโอ’ ยังเป็นนักร้องด้วย เมื่อก่อนหญิงสาวรู้สึกว่าเขาโต้งต้งมาก ๆ จนถึงตอนนี้เธอก็ยังชอบเขาอยู่ เพียงแต่คาราหนุ่มเริ่มรับงานน้อยลง เธอจึงไม่ค่อยได้เห็นเขาผ่านสื่อเท่าไร ซึ่งอังสุมาลินคิดว่ามันอาจจะเป็นเหตุผลของพวกเขา ‘ซูป’ตาร์’ ประเภทดังแล้วหนี ไม่ก็เป็นพวกชอบเลิอกงาน จึงมีงานออกมาสู่สายตาของคนดูน้อยกว่าที่ควรจะเป็น จากนั้นกระแสของคาราคนนี้ก็ค่อย ๆ เียบไป แล้วอังสุมาลินก็มานั่งเก็งกันว่าจะมาตามสนใจแบบสมัยก่อน

หลังจากวันที่ไปถ่ายภาพที่สตูดิโอ อังสุมาลินก็ุ่นวายอยู่กับการติดต่อเลือกของข้าวสวย รวมถึงเรื่องแก๊ซชุดแต่งงาน หญิงสาวจึงแทบไม่มีเวลาทำอะไรมากนัก เพราะตอนเช้าก็ต้องไปทำงานที่บริษัทโฆษณา หลังเลิกงานก็ต้องไปจัดการรายละเอียดเรื่องงานแต่ง ซึ่งเป็นงานที่ทั้งหนักและเหนื่อยไม่น้อยสำหรับผู้หญิงตัวเล็ก ๆ คนหนึ่ง

ถึงแม้สเตฟานจะบอกให้เธอใช้บริการเวดดิ้งแพลนเนอร์ ทว่าหญิงสาวอ้างว่าเธออยากจะทำด้วยตัวเอง เพราะมันภูมิใจและประหยัดกว่า ว่าที่เจ้าบ่าวที่วัน ๆ เอาแตุ่่นวายอยู่กับงานจึงยอมตามใจว่าที่เจ้าสาวแสนสวย โดยวันนี้อังสุมาลินได้ชวนเคธีเพื่อนสนิทที่ทำงานมาเลือกของข้าวสวยเป็นเพื่อน

“ขอบใจมากนะเคทที่มาเป็นเพื่อน”

“ไม่เป็นไร” เคธีตอบขณะก้าวขึ้นรถของอังสุมาลิน ซึ่งสเตฟานเป็นคนยกรถของมาให้เธอใช้ เนื่องจากเขาไปทำงานที่ต่างเมืองบ่อย และมักจะเดินทางไปพร้อมกับรถที่บริษัท จึงไม่จำเป็นต้องใช้รถของตัวเอง

“เตียวฉันไปส่งนะเคท”

“อย่าเลย...เตียวฉันกลับเอง”

“ไม่ได้ๆ เตียวไปส่ง เธออุตส่าห์มาเป็นเพื่อนฉันแล้ว ฉันก็ต้องไปส่งสิ”

อังศุมาลินบอกด้วยรอยยิ้มนิดๆ พอเจอลูกตื้อหนักๆ เข้า เลื้ก็จำต้องยอมให้เพื่อนไปส่ง ระหว่างทางทั้งสองได้มีโอกาสได้คุยกันถึงแฟนหนุ่มของเลื้ที่ไม่ยอมมาเปิดตัวกับเพื่อนๆ ที่บริษัทสักที แล้วคำตอบที่อังศุมาลินได้รับจากเลื้ที่ก็ยังมีเหมือนเดิมคือ...

"แฟนฉันงานยุ่งนะ อีกอย่างเขาก็ขี้อายด้วย เขาไว้ฉันแน่ใจว่า 'คนนี้ใช่เลย' เมื่อไหร่จะพามาแนะนำนะ"

"อืมม้ แต่ยุ่งงานแต่งฉัน เขาก็ต้องพาเขามาเปิดตัวให้ได้นะ อย่าลืมล่ะ" อังศุมาลินบอกยิ้มๆ โดยไม่หันมามองหน้าคนข้างๆ เพราะเขอยังคงจดจ่ออยู่กับการขับรถ โดยหารู้ไม่ว่าคำพูดนั้น ทำให้เลื้ขุ่นลุกซู่ไปทั้งวัน เขอทั้งสิ้นและกังวลไปหมด แต่สุดท้ายก็ตอบออกมาด้วยน้ำเสียงที่ไม่ค่อยหนักแน่นนักว่า

"ละ...ได้สิ"

"เป็นอะไรนะเตท ไม่สบายหรือ เสียมสันเชียว" อังศุมาลินหันไปถามเพื่อนด้วยความเป็นห่วง แต่ในใจก็อดรู้สึกแปลกๆ พิกล เพราะรู้สึกว่าจะระยะหลังมานี้ ทุกครั้งที่เขอมองหน้าเพื่อน เลื้ก็มักจะหลบสายตาเขอเสมอ แต่นั่นก็เป็นแต่ความคิดที่เกิดขึ้นเพียงช่วงเวลาสั้นๆ เท่านั้น เพราะทุกครั้งทีรู้สึกแบบนั้นขึ้นมา อังศุมาลินก็มักจะบอกตัวเองว่า เขอคงคิดมากไปเอ

"อืมม้ เหมือนจะเป็นไฉ้ล่ะ ขอนอนพักหน่อยนะ"

"เออสิ นอนไปเอะ เดี๋ยวถ้าถึงจะปลุกนะ" สารธีสาวบอกเพื่อนอย่างมีน้ำใจ และไม่เข้าชี้ชวนคุยอะไรอีก เพราะอยากให้อีกฝ่ายได้พักผ่อน ซึ่งนั่นก็ทำให้เลื้โล่งใจมากที่ไม่ต้องตอบคำถามอังศุมาลินอีก แม้จะรู้ว่าความลับไม่มีในโลก ทว่าเขอก็ยังไมพร้อมที่จะให้อังศุมาลินรู้

เมื่ออังศุมาลินไปส่งเลื้ที่บ้านเรียบร้อยแล้ว ก็ตรงดิ่งกลับบ้านทันที ซึ่งคนแรกทีเขอนึกถึงและโทรไปหาทีคือ...สเตฟาน

"มิสคอลตั้งสิบกว่าสายแล้ว ทำไมไมโทรกลับนะ" อังศุมาลินเดินวนไปวนมาหลายรอบ เมื่อโทรไปหาคนทีสิบกว่ารอบแล้ว ก็ไม่มีทีทำว่าเขอคนรักจะ

รับ เธอจึงตัดสินใจไปอาบน้ำ แล้วโทรไปหาเขาอีกครั้ง แล้วคราวนี้สเตฟานก็ยอมรับโทรศัพท์

“มีอะไรหรือเปล่าครับ ที่รัก”

“ไม่มีหรอกค่ะ ฉันแค่โทรหาเฉยๆ แล้วนี่ทำอะไรอยู่ละ ทำไมไม่รับโทรศัพท์” แม้จะบอกว่าไม่ระแวง แต่ลางสังหรณ์บางอย่างก็ทำให้หญิงสาวรู้สึกแปลกๆ กับน้ำเสียงของคนรัก ทำไมเขาต้องพูดด้วยน้ำเสียงเบาๆ ขนาดนั้นด้วยนะ ทำให้เหมือนกลัวว่าใครจะมาได้ยินอย่างนั้นแหละ แต่เขาจะกลัวทำไมกันล่ะ

“เอ่อ...คือผมกำลังยุ่งนะ แต่นี่ก่อนนะ เดี๋ยวผมโทรกลับ”

“เดี๋ยวสเตฟาน...สเตฟาน”

สเตฟานตัดสายทิ้งไปแล้ว แต่ก่อนจะวางสายอังสุมาลินดล้วยได้ยินเสียงผู้หญิงดังแว่วเข้ามาในโทรศัพท์ เสียงผู้หญิงในห้องพักของสเตฟานอย่างนั้นหรือ เป็นไปได้ยังไงกันไหน เขาบอกว่าจะไปคนเดียวไปแล้วเสียงที่เธอได้ยินล่ะ หวังว่าเขาคงไม่ได้เจอผู้หญิงอีกคนไว้หรอกนะ

ไม่หรอก...ไม่มีทาง ความคิดอีกด้านชัดเจนทันควัน เขาอาจจะอยู่ในระหว่างเดินทางและยังไม่ถึงที่ห้องพัก หรือไม่ก็ถึงกำลังทำงานดึกพัน และยังไม่ได้อกลับบ้าน บวมที่ผู้หญิงคนนั้นก็อาจจะป็นนามแบบที่ไปทำงานกับสเตฟานก็ได้ อังสุมาลินพยายามหาข้ออ้างให้กับเสียงผู้หญิงที่เธอได้ยินสรวลพุด สุดท้ายก็ตัดสินใจเข้านอน พร้อมกับบอกตัวเองว่า เธอคงจะบ้าบอไปเอง

หนึ่งอาทิตย์ต่อมา...

“เกทอี๊ดอี๊ดจะแยแ่แล้วนะคะฟาน ทำไมเราต้องมาหลบๆ ซ่อนๆ อย่างนี้ด้วย” เกรซปั่นอุบ ทั้งที่เธอกับสเตฟานเพิ่งจะผ่านคืนรักอันเร่าร้อนมาหมาดๆ เพราะตั้งแต่อังสุมาลินมาส่งเธอที่บ้าน เมื่ออาทิตย์ก่อน หญิงสาวก็หัวใจแทบวาย เพราะกลัวว่าเพื่อนจะมาเห็นสเตฟานที่ตอนนี้มาอยู่ที่บ้านเธอ โดยอ้างกับว่าที่เจ้าสาวของตัวเธอจะไปทำงานต่างเมือง

ดีที่ว่าอังสุมาลินรีบกลับ เธอจึงไม่ต้องหาทงหนิที่ไล่ให้ชายหนุ่มหลบ

ว่าที่เจ้าสาวของเธอ แล้วนี่เขายังพาเธอมาที่บ้านของเขากับอังศุมาลินอีก เพราะหากเขาไปอยู่ที่อื่น เวลาที่อังศุมาลินโทรเข้าบ้านตอนกลางคืน อาจจะทำให้เธอสงสัยได้ และอีกอย่างสเตฟานต้องการใช้เวลาอยู่กับเธอ เพราะถ้าเขาแต่งงานไป ทั้งสองก็คงจะไม่ได้มีต้นวันอันเร้าร้อนอย่างนี้ได้อีก

"คุณก็รู้ว่าผมไม่ชอบให้คุณพูดถึงคนอื่นเวลาเราาร่วมรักกัน อีกอย่างฉันก็ไปดูงานที่เมืองอื่น อีกนานกว่าจะกลับเราต้องใช้เวลาที่เหลือให้สนุกสิครับที่รัก"

"แต่ว่า..." เลดี้พยายามเถียง อยากบอกเหลือเกินว่าเธอมาก่อนอังศุมาลินเสียอีก แต่ทำไมเธอต้องเป็นฝ่ายเสียสละด้วย มันไม่คุ้มกันเลย แม้ว่าอังศุมาลินจะเป็นเพื่อนของเธอ แต่เลดี้ก็รักตัวเองมากกว่า เธอจึงไม่คิดว่าตัวเองจะสามารถทำตัวหลบๆ ซ่อนๆ ได้ตลอดไป

"อย่าทำหน้าแบบนี้สิเลดี้ คุณเป็นคนบอกผมเองไม่ใช่เธอ ว่าคุณพอใจแค่ไหน" สเตฟานได้แก้มนุมนุ้ยด้วยริมฝีปากร่อนขึ้น หวังจะใช้สัมผัสของเขาปลอบความน้อยใจในหัวใจของเลดี้

แม้เลดี้กับสเตฟานจะเคยมีความสัมพันธ์กัน ตั้งแต่เขายังไม่เจออังศุมาลิน จนกระทั่งคบหากับอังศุมาลินแล้ว เขาก็ยังคบกับเลดี้ต่อไปอย่างลับๆ เพราะเลดี้ตอบสนองเขาได้ เมื่อเขาเกิดความใคร่ ผิดกับอังศุมาลินที่ไม่เคย 'ยอม' เลยสักครั้ง และเพราะอย่างนั้นชายหนุ่มจึงไม่เข้าขี้อเธอ แต่ก็ออกไปหาความสุขกับคนอื่นแทน นั่นก็คือเลดี้ ซึ่งทั้งสองก็มาเกี่ยวพันกันอีก เมื่ออังศุมาลินกับเลดี้ได้มาทำงานในบริษัทเดียวกัน

ทั้งที่สเตฟานสามารถเลือกใครเพียงคนเดียวก็ได้ แต่เขาก็ไม่ทำ เนื่องจากเขารักอังศุมาลินจริงๆ จนไม่อาจปล่อยให้เธอไปเป็นของใครได้ ส่วนเลดี้แม้ชายหนุ่มเคยบอกกับเธอแล้วว่าเขาจะเลือกอังศุมาลิน แต่ตอนนั้นหญิงสาวยืนยันว่าเธอจะยอมอยู่ในฐานะโลกิไต้ที่ไม่ต้องพรากจากเขา ด้วยเหตุนี้เองความสัมพันธ์ของทั้งคู่จึงถูกสานต่อมาเรื่อย ๆ โดยที่อังศุมาลินไม่มีโอกาสได้รับรู้เลยว่าตัวเองกำลังถูกสวมเขา โดยเพื่อนและคนรักของตัวเอง

“เรามาสนุกกันดีกว่านะ คุณจะได้ไม่ต้องสนใจคนอื่น นอกจากผม”

พอถูกสัมผัสด้วยความอบอุ่น เคซึกิตัวอ่อนรากับขี้น้ำอุ่นถูกฉนวนไฟ ความรู้สึกภายในปั่นป่วนไปหมด มันเสียช้านจนแทบควบคุมสติไม่อยู่ ตอนนั้นในความคิดของเขามีแต่คนตรงหน้าและความปรารถนาอันร้อนรุ่มที่สลดพานจุดขึ้นมาเท่านั้น ทว่านายพรานยังไม่ทันจะได้ล่าเหยื่อสาวสวย อารมณ์สาวกที่มอมเมาตนทั้งคู่ให้ละทิ้งความรู้สึกผิดชอบชั่วดีก็พังทลายลง เมื่อคนที่กำลังแสดงความรักอันสุดเต็มรู้ว่ามิได้ใครกำลังจ้องมองมา พร้อมกับข้าวของในมือของผู้มาใหม่ที่หล่นกระจัดกระจายเต็มพื้น

“เคท... ฟาน” อังสุมาลินเรียกชื่อของคนที่งูออกมาด้วยน้ำเสียงแผ่วระโยย หัวใจของอังสุมาลินหนักอึ้งราวกับมีหินสักร้อยก้อนมาถ่วง จนไม่อาจยับยั้งหนีไปไหนได้ เธอหน้ามืดตัวชาตลึงตนจะเป็นลม เนื่องจากตอนนั้นเลือดในกายแทบไม่ไหลเวียน เพราะภาพของคนที่สองคนที่เธอรักและเชื่อใจที่สุดฉวยวาบขึ้นมาในมโนภพตลอดเวลา ทุกร่วมรักของคนที่คู่เปรียบเสมือนน้ำเดือดๆ ที่ราดรดลงมาบนก้อนเนื้อตรงอกข้างซ้าย จนทำให้หัวใจที่เคยเต้นด้วยจังหวะแห่งรักแผ่วเบาลงเรื่อยๆ ราวกับคนที่กำลังจะตาย

ทว่าอังสุมาลินไม่ได้กรีดร้องโวยวายอย่างที่ผู้หญิงคนอื่นทำ หญิงสาวเอาแต่นั่งเฉยๆ เพื่อใช้ความสงบสยบความเคลื่อนไหวของคนที่สอง แม้จะไม่แสดงความรู้สึกใดๆ ออกมา แต่อังสุมาลินก็รู้ว่าตัวเองทรمانจนแทบอยากตายไปเสีย แต่หญิงสาวก็ยังเชื่อมั่นว่า ตัวเองจะยังมีชีวิตอยู่ได้ ท่ามกลางโลกที่แสนโหดร้ายนี้ แต่ก็ยังมีชีวิตอยู่ในแบบที่เข้มแข็ง รวดเร็ว ราวกับว่าตัวเองได้ตายไปแล้ว... ตายทั้งที่ยังมีลมหายใจ

หญิงสาวมองหน้าคนที่สองคนที่อยู่ตรงหน้าอย่างตัดพ้อ แม้เธอจะไม่ได้เอ่ยคำพูดใดๆ ออกมาเลยสักคำ แต่สลดพานก็รู้ว่าอังสุมาลินกำลังเชือดหัวใจเขาด้วยมีดที่มองไม่เห็น ซึ่งมันเกิดจากความผิดหวังเสียใจ ที่นายขัดออกมาจากแนวตาของเธอ

“ฉันนี่...ที่รัก ฟังผมก่อน” สลดพานลุกพรวดจากโซฟา ทั้งที่ตอนนั้นเขา

อยู่ในสภาพที่ไม่น่าดูนัก เพราะมีเพียงผ้าเช็ดตัวผืนเดียวพันท่อนล่างไว้ ส่วนฝ่ายหญิงสาวที่เข่าเพ็งหน้าเฝ้ายาวก็ไม่ได้ต่างกัน เพราะเธอก็มีผ้าเช็ดตัวผืนเดียวพันกายอยู่เช่นกัน ไม่ต้องบอกอั่งสุมาลินก็รู้แล้วว่า สมรภูมิรักของทั้งคู่สองตุ้ตอดขนาดไหน เพราะเสื้อผ้าทั้งชิ้นใหญ่ ชิ้นเล็กกระจัดกระจายอยู่ตามพื้นเต็มไปด้วยหมด

เธอก็มองออกมาเพื่อนร่วมงานของเธอคงกำลังโกรธมาก เพราะปกติแล้วยังสุมาลินจะเป็นคนอ่อนโยน ยิ้มง่าย แต่ตอนนี้สีหน้าของอั่งสุมาลินเต็มไปด้วยความเย็นชา จนทำให้เธอเหินห่างจนจับขั้วหัวใจ รวากับว่าตอนนี้ตัวเธอถูกขังอยู่ท่ามกลางพายุหิมะ

"ฉันนี่ ฉันท..." เธอพยายามอธิบาย แต่เธอก็ยังไม่รู้จะเริ่มต้นตรงไหน เพราะในตอนนี้อสภาพของเธอกับว่าที่เจ้าบ่าวของเธอ มันเป็นสภาพที่อธิบายได้ยากยิ่ง

"ผมอธิบายได้ละ อย่าเย็นชากับผมแบบนี้เลยฉันทนี่" สเตฟานพยายามจะเข้าไปรับความเข้าใจด้วย ชายหนุ่มถึงมืออั่งสุมาลินขึ้นมากุมไว้ ทั้งที่หญิงสาวพยายามจะขัดขึ้นแต่ก็ไม่สำเร็จ สุดท้ายเธอจึงปล่อยให้เขาจับมือต่อไป พร้อมกับเอ่ยขึ้นมาด้วยน้ำเสียงที่เรียบสนิท

"ฉันทให้เวลาคุณสินานที่ จัดการตรงนี้ให้เรียบร้อย แล้วเราย่อยคุยกัน"

เมื่อเห็นว่าอั่งสุมาลินผละจากไปแล้ว สเตฟานก็รีบบอกให้เธอลุกกลับไวก่อน ซึ่งตอนแรกหญิงสาวก็มีท่าทีจะไม่ยอมไป แต่พอถูกควาตโล่ก็ยอมกลับไวก่อน แต่ก็ยอมกลับแบบไม่ค่อยเต็มใจนัก พอเธอลุกไวกแล้ว สเตฟานก็รีบวิ่งเข้าไปหาอั่งสุมาลินในห้อง ชายหนุ่มตั้งใจจะมาขอโทษเธอ แต่พอเห็นว่าหญิงสาวกำลังเก็บข้าวของของตัวเองใส่กระเป๋าเดินทาง เขาก็รีบเข้าไปขวางแล้วดึงตัวเธอมากอดไว้ หวังจะใช้ฮึดมกอดรั้งตัวและหัวใจของตนรักไว้

"คุณกำลังทำอะไรที่รัก อย่าทำอย่างนี้เลย ผมขอโทษ"

"ปล่อยฉันท"

"ไม่! ผมไม่มีวันยอมให้คุณไป ผมรักคุณนะฉันทนี่ กับเทพ ผมกับเขาก็แต่สนุกกัน เราไม่มีอะไรผูกมัดต่อกันอยู่แล้ว"

พี่ยะ!

“ไม่นึกเลยว่าคุณจะมีความคิดชั่วๆ แบบนี้ ฉันคิดหัวในหัวคุณมาก” สายตาของว่าที่เจ้าสาวที่เคยคิดว่าตัวเองโสดดีกว่าใครตายแถวปาดร้า ตอนนี้เธอขยี้แขนงผู้ชายคนนี้อย่างได้เตือนถึงก็เสียอีก ทำไมเขาถึงทำให้เธอรู้สึกเกลียดได้มากขนาดนี้กันนะ ทั้งที่ก่อนหน้านี้ทุกอย่างในชีวิตเธอดูเหมือนจะโรยด้วยกลีบกุหลาบ ทว่าตอนนี้ทุกอย่างจบสิ้นลงแล้ว ด้วยการกระทำเลวๆ ของคนที่เธอเชื่อใจ

“คุณจะทำอะไรจะบายกับผมยังไม่ได้ แต่ผมไม่ได้ตั้งใจจริงๆ นะ”

“ตอนที่ฉันโทรหาคุณเมื่ออาทิตย์ก่อน ตอนคุณไปทำงานที่เมืองอื่น เททก็ไปกับคุณด้วยใช่ไหม คุณกับเค้าใช้เวลาอยู่ด้วยกันตลอดเลยใช่ไหมหรือเปล่า แล้วเสียงผู้หญิงที่ฉันได้ยินแล้วๆ ตอนโทรไปหา ก็คงเป็นเสียงเททสินะ” แต่เธอเปรยขึ้นมา สีหน้าของสเตฟานก็ซีดเสียยิ่งกว่าโกดัม

แล้วอย่างนี้จะให้เธออย่าให้เขาอย่างนั้นหรือ ไม่มีทาง ขอให้เธอรักเขาแต่ไหน แต่เธอก็ไม่ ‘ไม’ พอ ที่จะยอมให้โอกาสผู้ชายที่สวมเขาให้ “ตอบมา! แล้วก็อย่าโกหกอีก คุณคิดว่าฉันเกลียดคนแบบไหนที่สุด”

“ใช่ แต่เททตามผมไปเองนะ ผมไม่ได้...” ใครจะยอมรับว่าเขาตั้งใจนัดเจ๊ไป ขึ้นให้อังสุมาลินรู้ เขาได้ตายตาที่กันพอดี “ผมจะไม่ทำแบบนี้อีกแล้ว ให้โอกาสผมนะที่รัก ผมสัญญาว่าจะไม่ทำให้คุณเสียใจอีกแล้ว”

“อย่าพยายามอธิบายอีกเลย เพราะคุณทำลายความเชื่อใจที่ฉันมีต่อคุณมาหลายปีได้อย่างไม่สะอาย แล้วยังพาเพื่อนร่วมงานฉันมานั่งเฝ้ากันถึงในบ้านที่กำลังจะเป็นเรือนหอของเรา คุณยังมีความคิดอยู่หรือเปล่า”

“ผมบอกแล้วไม่ว่าผมไม่ได้ตั้งใจ คุณก็น่าจะรู้ว่าผมไม่เคยรักใครเท่าคุณ ไม่วันผมจะขอคุณแต่งงานทำไม ผมเลิกคุณแล้วนะตอนนี้”

นี่มันเป็นความคิดของเธอใช่ไหม... เธอคงคิดเองที่เข้ามาเห็นดาวรักระหว่างเขากับเจ๊ เธอคิดมากหรือที่รีบเกลี้ยรีงานแล้วกลับมาก่อน ตั้งใจกลับมาเซอร์ไพรส์เขาด้วยเหตุผลของความคิดถึง ทว่าสิ่งที่เธอคาดไม่ถึงเลยก็คือ

จะต้องมาเห็นในสิ่งที่ไม่อยากจะเห็น และรีบกลับมาเพียงเพื่อให้ตัวเองรู้ว่ากำลังถูกว่าที่เจ้าบ่าวของตัวเองสวมเขาให้

"ความเชื่อใจของฉันที่มอบให้กับคุณ มันเป็นเรื่องมีค่าต่อความรักของเรามาก แต่สุดท้ายคุณก็ทำลายมันด้วยการกระทำที่ใจฉัน จนมันแหลกเหลวไม่มีชิ้นดี"

"ฉันนี่ คุณจะต้องผิดผมยิ่ง ไก่ก็ได้...ผมยอม ขอแค่ให้เรากลับมาเป็นเหมือนเดิมได้มั้ย" สเตฟานไม่อยากจะสูญเสียอังสุมาลินไป จึงพยายามยกทุกคำที่ติดออกขึ้นมาเกลี้ยกล่อม ซึ่งคนพึงรู้ดีว่าเธอไม่คิดที่จะปรับตัวจริงๆ หรือ ตอนนี้เขาก็แค่ขอ 'แก้ผ้าเอาหน้ารอด' ไปก่อนเท่านั้น

"ปล่อยเถอะค่ะ ฉันอึดอัด" หญิงสาวพยายามลบสถิติอารมณ์เอาไว้เพราะไม่อยากจะทำให้เกิดพายุอารมณ์ที่ตอนนี้มันรุนแรงยิ่งกว่าพอร์นาโดออกมา ด้วยรู้ว่าถ้ายังทำแบบนั้น สเตฟานก็คงจะใช้กำลังเข้าข่มเธอไว้เหมือนกัน

"ผมจะไม่ทำอีกแล้ว ผมสัญญา" ชายหนุ่มพยายามอ้อนวอน ขณะกุมมือหนุ่มขึ้นมาจุมพิตหลายครั้ง เขามองตาเธอด้วยแววตาเชื่อมหวาน รวากับต้องการสะกดให้เธอยอมอภัยให้กับทุกอย่างที่เขา ซึ่งรอยยิ้มนิดๆ ที่อังสุมาลินยิ้มตอบกลับมาก็ทำให้คนที่แอบลุ้นจนตัวโก่งใจขึ้นกว่าเดิมร้อยเท่า "คุณยอมยกโทษให้ผมแล้วใช่มั้ยฉันนี่ ขอขอบคุณะครับที่รัก ผมรักคุณมากนะ ขอออกหน่อยได้มั้ย"

"ค่ะ" หญิงสาวกอดพันคอ ก่อนจะถูกดึงเข้าไปกอด แต่การถูกกอดคราวนี้ไม่ได้สร้างความอบอุ่นให้เธออย่างที่ผ่านมา ในทางกลับกันมันเหมือนกับว่าเธอถูกรัดด้วยหนามแหลมๆ ที่ไม่สามารถฉีกหลุด "ฉันก็...รักคุณค่ะ"

อังสุมาลินพูดไม่เต็มเสียงนักเพราะใจเธอไม่ได้รู้สึกอย่างที่พูด แต่ที่ตอบไปก็เพราะไม่ต้องการให้อีกฝ่ายเฝ้าตัวหั่นว่าเธอกำลังจะทำอะไร ทว่าในที่สุดหญิงสาวก็ต้องผลักเขาออกอย่างแรง เมื่อสเตฟานตั้งใจจูบเธอ ชายหนุ่มอึดอัดจิตใจนึกหนอยที่ตนรักดูเหมือนจะยังไม่หายโกรธ แต่ก็ไม่กล้าบังคับเพราะยังอยากถนอมหน้าใจอีกฝ่ายอยู่ ด้วยรู้ว่าอังสุมาลินไม่เหมือนเดิม ที่จะอ่อนน้อมด้วยวิธีการพาไปนอนคุยกันบนเตียงได้

“ฉันนี่ไม่ได้โกรธ เพียงแต่ตอนนี้กำลังพยายามทำใจ ขอเวลาให้ฉันนี่อีกนิดนะค่ะ” แม้จะเห็นใบหน้าและแววตาที่เต็มไปด้วยความเสียดาย และหงอยเหงาของคนที่เธอเคยรัก อังศุมาลินก็ไม่ยอมใจอ่อน เธอจึงขอให้ลุกขึ้นจากเตียงแล้วพาไปที่หน้าห้อง ก่อนจะพยายามบังคับตัวเองให้หอมแก้มเขาอย่างที่เคยทำทุกคืน เวลาจะขอตัวไปนอน “ฝันดีนะค่ะ”

พอเห็นว่าไม่มีทางทำให้อังศุมาลินอารมณ์ดีมากขึ้นกว่านี้ได้ สเตฟานจึงยอมที่จะกลับห้องของตัวเองไป แต่ก่อนไปชายหนุ่มก็ยังทิ้งท้ายด้วยคำพูดแสนเลี่ยนว่ารักเธออย่างนี้นะอย่างนี้สารพัด ทว่าความรู้ลึกๆ ของอังศุมาลินที่มีต่อผู้ชายตรงหน้ามันได้พังลงไปแล้ว ตั้งแต่ที่รู้ว่าเขาโกหกหลอกลวงเธอ ด้วยการสร้างภาพผู้ชายแสนดีขึ้นมา ทั้งที่ความจริงมันไม่เคยมีอยู่จริง คราวนี้คงต้องสิ้นสุดกันที่กับผู้ชายจอมหลอกลวง!

เกือบเที่ยงคืนแล้ว อังศุมาลินยังคงวนเวียนอยู่กับการเก็บข้าวของชุดสุดท้ายใส่ลงในกระเป๋าเดินทาง เพื่อเตรียมตัวที่จะจากไป จริง ๆ เธอตัดสินใจได้ตั้งแต่ตอนแรกที่เห็นภาพของสเตฟานกับเคซีหัวเนียนกันบนโซฟาแล้ว แต่ก็รู้ว่าคนที่กำลังจะกลายเป็นอดีตสำหรับเธอตลอดกาล ต้องพยายามขัดขวางแน่ ๆ ถ้าเขารู้ตัวก่อน หญิงสาวจึงแกล้งทำเป็นยอมให้อภัย เพื่อจะได้มีโอกาส หันไปจากชีวิตอันเลวร้ายได้ง่ายขึ้น โดยไร้ความระแวงสงสัยจากคนร่วมบ้าน

มือบวมเอื้อมมือไปลูบที่ชุดเจ้าสาวสีขาวสะอาดที่เพิ่งให้ช่างแก้ม่าให้เมื่อหลายวันก่อนทั้งน้ำตา ก่อนหน้านี้นี้ไม่กี่วันเธอยังมีความสุข ยิ้มชื่นชมกับชุดเจ้าสาวที่เธอเป็นคนเลือกแบบด้วยตัวเองอยู่เลย ทว่าวันนี้เธอกลับต้องมามีนมอมมันในอารมณ์ที่ต่างกันราวฟ้ากับกันเหว นึกๆ ดูแล้วก็สมเพศตัวเองนัก ที่เสียเวลากับผู้ชายไร้ค่าอย่างนี้มาตั้งหลายปี ทั้งที่เพื่อน ๆ ที่มหาวิทยาลัยก็เคยเตือนเธอ ตั้งแต่ตอนคบกับสเตฟานแรก ๆ แล้วว่า ผู้ชายคนนี้เจ้าชู้ และเชื่อใจอะไรไม่ได้

ในวันนั้นเธอยังหัวเราะกับคำตักเตือน และบอกตัวเองว่าเธอสามารถเปลี่ยนแปลงเขาได้ จนกระทั่งวันนี้อังศุมาลินเพิ่งได้รู้จริงๆ ว่า เธอไม่เคยเปลี่ยน

สเตฟานได้เลย ในทางกลับกันการคบกับเขาทำให้เธอเปิดหูเปิดตาตัวเองมากขึ้นด้วยซ้ำ แต่ตอนนี้เธอหายใจแล้ว และคงไม่มีวันยอมกลับไปเหมือนเดิมแน่

อังสุมาลินพยายามตัดใจ และลากกระเป๋าเดินทางสองใบออกมาจากบ้านเช่าหลังน้อยอย่างเงียบๆ หญิงสาวต้องการไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด ก่อนที่สเตฟานจะตื่นมาเห็นเข้า เธอจึงโทรไปตามแท็กซี่ที่ศูนย์บริการล่วงหน้า ตั้งแต่วันที่แยกกับสเตฟานเมื่อตอนหนึ่งทุ่ม และนัดแนะเวลากันไว้ว่าให้มารับเธอตอนห้าทุ่มสี่สิบห้า ซึ่งสาเหตุที่เธอเลือกเวลานั้น ก็เพราะคิดว่าสเตฟานคงจะหลับสนิทแล้ว

ทันทีที่ถึงเวลานัด รถแท็กซี่ก็เคลื่อนมาจอด อังสุมาลินขึ้นรถไปทันทีโดยไม่เหลียวหลัง พอขึ้นรถแล้วเจอนักขับถามว่าจะไปไหน ความเขม็งเขี้ยวที่พยายามสร้างเป็นเกราะเพื่อป้องกันตนเองก็หล่นลง ด้วยความหวั่นไหวและไม่แน่ใจ

เธอจะไปไหนได้...อังสุมาลินคิดอย่างว่าวุ่น ตลอดหลายปีที่ผ่านมา สเตฟานเป็นเหมือนทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับเธอ ยามไม่มีเขา เมื่อมองไปทางโลกก็ดูเหมือนว่ามันจะมีดมนไปหมด แต่พอนึกถึงสิ่งที่เขาคำกับเธอ น้ำตาที่เคยไหลพรากรากับเขื่อนพังก็เหือดแห้งไปทันที พร้อมกับความคิดที่ว่า...เธอจะไปสนใจผู้ชายไม่ได้เรื่องอย่างสเตฟานทำไม

"ไปไหนดีครับคุณ" คนขับแท็กซี่มองผ่านมาทางกระจกหลัง พลังเยือกเย็นอีกครั้ง เพราะขับออกมาจากหมู่บ้านลักพักแล้ว ผู้โดยสารสาวก็ยังไม่ยอมตอบเสียทีว่าต้องการจะไปไหน

"ขับไปเรื่อยก่อนละ" คนขับฉมนเล็กน้อย เมื่อได้ยินคำตอบของผู้โดยสารแต่ก็ตัดสินใจขับต่อไปเรื่อยๆ อย่างเงียบๆ เนื่องจากตูดอกว่าคนที่นั่งอยู่เบาะหลังคงอยากอยู่เงียบๆ มากกว่า

ดีด! ดีด!

เสียงนาฬิกาในรถแท็กซี่ดังขึ้น ทำให้หญิงสาวเบนสายตาที่เหม่อออกไปนอกรถก่อนหน้านี้ กลับมามองที่หน้าปัดของนาฬิกาที่ตั้งไว้ด้านหน้ารถ นาฬิกาดิจิตอลที่บอกเวลาเที่ยงคืน ทำให้อังสุมาลินนึกไปถึงตอนที่ซินเดอเรลล่าต้องหนี

เจ้าชายออกมาจากงานเลี้ยงในเวลาเที่ยงคืน เพราะกลัวว่าชุดสวยๆ ที่เธอใส่ไปร่วมงานจะกลายเป็นเสื้อผ้ามือขอ ส่วนรถม้าก็จะกลายเป็นฟักทอง

ตอนนี้เธอเองก็ต้องหนีเหมือนนางเอกในนิทานเรื่องนั้นเหมือนกัน แต่ต่างกันตรงที่ว่า ซินเดอเรลล่าในนิทานยังมีหวังที่จะได้เจอเจ้าชายและครองรักกันในตอนจบ ส่วนเธอเป็นเพียงผู้หญิงธรรมดาที่ไม่มีรถฟักทอง ไม่มีรองเท้าแก้ว และคงไม่ได้ครองรักกับเจ้าชายในตอนท้ายของเรื่อง ทั้งที่กำลังจะได้เป็นเจ้าสาวในอีกไม่กี่วันข้างหน้า หากไม่เกิดเหตุการณ์บ้าๆ นี่ขึ้นมาเสียก่อน

ไม่มีหรอกความฝันที่สวยงามอย่างในนิทานที่ว่า เพราะทุกอย่างที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของอังสุมาลินในเวลานี้เป็นยิ่งกว่าฝันร้าย แต่เธอก็ต้องพยายามปลุกตัวเองให้ตื่นขึ้นมาเร็วๆ ก่อนที่สิ่งร้ายๆ ในฝันนั้นจะตามมาหลอกหลอนและทำลายความเข้มแข็งที่มี จนทำให้เธอตายทั้งเป็น

อดีตรัก

เจ้าของร้านสุสมารั้ทมาดเท่ หน้าตาหล่อคมเข้มด้วยรูปหน้าคมสัน คิ้วตกลหนา จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากรูปกระจับน่าจูบและมีความสูงถึงร้อยแปดสิบห้า เซนติเมตร กำลังยืนส่องกระจกสำรวจความเรียบร้อยอยู่ ซึ่งชายหนุ่มผู้มีเสน่ห์เอามากๆ และเป็นเสน่ห์ที่ว่าสาวคนไหนเห็นเป็นต้องเคลิ้มตามกันเป็นแถว

วันนี้ชายหนุ่มสวมเสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อน ซึ่งไม่ได้ติดกระดุมสองเม็ดบน เผยให้เห็นแผลอกหนึ่งแฉ่ง ที่เต็มไปด้วยมีดกล้ำมแข็งแรง ก่อนจะคลุมทับด้วยเสื้อแจ็กเก็ตสีดำกับยีนสีเข้มพอดีตัว เขาสำรวจความเรียบร้อยในกระจกอีกครั้ง ก่อนจะหยิบน้ำหอมยี่ห้อดังมาฉีดด้วยความเคยชิน

"เรียบร้อยหรือยัง นี่มันสายมากแล้วนะ" เสียงที่ดังมาจากหน้าห้อง ทำให้มีอหนาที่กำลังเอื้อมเอาขวดน้ำหอมกลิ่นโปรดไปวางที่เดิมชะงัก แล้ววางมันลงอย่างแรงจนขวดแทบแตก